

Het verbond van links met de islamisten is geworteld in emotiegestuurd slachtofferdenken

Posted on 2 november 2024 by Arie Graafland

8 oktober 2023. Een moordpartij die we tot nu toe alleen in zwart-wit-foto's hadden gezien. Het verleden haalde het heden in. De pogrom was terug, zo schrijft Brendan O'Neill in zijn recent verschenen boek *After the Pogrom*. Hamas en andere islamistische groepen vielen Israël binnen om de Joden te vermoorden. Niemand werd gespaard, niet de kinderen, niet de ouderen. Een muziekfestival werd een slachthuis van bloed. In totaal werden 1100 mensen vermoord, tweehonderdvijftig werden als gegijzelden meegevoerd. Sommigen filmden het bloedbad. Hamas had zijn convenant waargemaakt: dood aan de Joden.

Het was meer dan terrorisme, aldus O'Neill, het was een ontsporing van onze beschaving. Een ontsporing die luidruchtig gevierd werd, en in het Westen nog steeds gevierd wordt. Steun voor Israël bleef uit. Integendeel, het gesprek gaat over 'context'. De sympathie voor Hamas rolde over de universitaire campus heen als een vloedgolf. Het '*keffiyeh chic*', de Palestijnse shawl, massaal gemaakt in China is

overal aanwezig.

Alarmerend

Op de campussen, op sociale media en op straat zien we een explosie aan sympathie, niet voor Israël, maar voor Hamas. De meesten hebben geen idee waar de oorlog over gaat en evenmin van het Hamas-handvest dat verklaart dat de Joden uitgeroeid moeten worden.

Uit een Harvard/Harris-onderzoek van december 2023 blijkt dat 60 procent van de Amerikaanse jeugd tussen de 18 en 24 jaar vindt dat de Hamas-aanval gerechtvaardigd was. Een alarmerende 50 procent staat aan de kant van Hamas. Iets meer dan de helft is voorstander van een één-staat oplossing: Israëlisch land moet aan Hamas overgedragen worden.

O'Neill vraagt zich terecht af hoe deze hysterie kon ontstaan. Hij komt tot dezelfde conclusie als Douglas Murray in zijn boek over Europa: de westerse intelligentsia heeft zich afgekeerd van de Verlichting. De identitaire hysterie aan de universiteit heeft zijn werk gedaan, Israël wordt gezien als een wit westers land en deelt daarmee in de historische schuld van het Westen.

In Israël wonen echter meer Joden uit het Midden-Oosten en Noord-Afrika dan uit Europa. O'Neill schrijft dat de culturele elites de zonden van de westerse wereld op Israël hebben geprojecteerd. In de recente oorlogen in Jemen, Myanmar, Ethiopië en Soedan vielen duizenden doden. De Amerikaanse invasie in Irak kostte zo'n 200.000 burgerdoden en in Afghanistan vielen 175.000 burgerdoden. Maar alleen Israël wordt ervan beschuldigd een bloedbad te hebben aangericht. Je hoort niemand over die andere oorlogen, niemand gaat er de straat voor op, want er zijn geen Joden bij betrokken.

'Gift van Allah'

Terwijl de pogrom nog voortduurde verklaarden 31 studentenorganisaties van Harvard University dat alleen Israël verantwoordelijk was voor het moorden en verkrachten. De hypersensitieve Harvard-studenten die het eten van sushi raciale arrogantie vinden, hebben geen enkel probleem met het vermoorden van meer dan duizend Joden. Dat is een van de dingen die we geleerd hebben na die 7e oktober:

'*snowflakes have a secret genocidal streak*'. Zo'n beetje alle Amerikaanse Ivy League-universiteiten gaven hetzelfde beeld te zien. Een islamitische wetenschapper aan de universiteit van Californië, Irvine, zag 7 oktober als een 'gift van Allah'. In Londen riep een bende keffiyeh dragende islamisten: Khaybar, Khaybar, het leger van Mohammed komt u verslaan. Daarmee refereerden ze aan het bloedbad bij het 7e-eeuwse Khaybar waar Mohammed en zijn bendes Joden vermoordden. De intelligentsia die zich verschuilt in 'safe spaces' met knuffeldieren en kleurboekjes, heeft geen probleem met de moordpartijen.

Antisemitisme

In de weken na die 7e oktober nam het antisemitisme enorm toe. Het door haat gedreven geweld steeg in Londen met zo'n 1350 procent vergeleken met dezelfde periode in 2022. In Amerika was het niet veel beter, het aantal antisemitische aanslagen steeg met 400 procent, in Duitsland met 240 procent. En dat was meer dan een stijging in door haat gedreven aanslagen, schrijft O'Neill, het was een voortzetting van de pogrom.

Nederland kent een hoge mate van antisemitisme in vergelijking met andere Europese landen. Alleen in Duitsland is het hoger. Van het totale aantal vormen van discriminatie nam het aandeel antisemitisme in Nederland toe van 39 procent in 2022 naar 48 procent in 2023. Sinds de Gaza-oorlog is er een duidelijke stijging.

Zwijgende feministen

UN Woman, de organisatie die zich vooral ziet als voorvechter van '*gender equality*', liet het grandioos afweten. Toen uiteindelijk na lang getreuzel in maart 2024 een VN-rapport uitkwam met overtuigend bewijs van het gruwelijke seksuele geweld op 7 oktober, bleef het stil bij de feministen. Graeme Wood van de *Atlantic* schrijft terecht dat de pogrom puur sadisme was. #MeToo liet het op alle fronten afweten, 'Believe woman', werd 'Believe Hamas'. Het Palestijns ministerie van buitenlandse zaken meldde dat Israël verantwoordelijk is voor de slachtoffers van het Nova-muziekfestival, en dat Israël het hele verhaal verzonnen had. Het is geen uitglijer van de feministen, zo schrijft O'Neill, het is een indicatie dat de Joodse staat als inferieur gezien wordt. De ontkenning van de moordpartij van de 7e oktober lijkt overeen te komen met de Holocaust-ontkenning; het heeft ook jaren geduurd voor die gruwel erkend werd.

O'Neills boek is een scherpe analyse en vlammende aanklacht tegen het vergoelijken en goedpraten van de pogrom van 7 oktober. Hoewel hij over Engeland en Amerika schrijft, is veel ook van toepassing op Nederland. Van de NRC, de Volkskrant en Trouw tot aan de NOS, het idee van een 'genuanceerd beeld' van de Gaza-oorlog vervalt overal tot partij kiezen voor Hamas. De aanval van Hamas op Israël is steeds meer een bijverschijnsel geworden, steeds meer is het Israël dat schuldig is aan deze oorlog.

O'Neill heeft ongetwijfeld gelijk waar hij schrijft dat dit voortkomt uit het verval van rationeel denken, de emotie-gestuurde slachtoffer- en identiteitspolitiek heeft zijn desastreuze werk gedaan. Dat zagen we ook op de Nederlandse universiteiten, in Amsterdam sloopten de UvA-studenten tijdens hun bezetting het interieur van de Academische Club. Amerikaanse campusteksten werden overgenomen. En sinds die 7e oktober maakt islamo-links de stad onveilig met hun demonstraties in keffiyeh chic.

Het antisemitisme mag ook meedoen

Het identiteitsdenken kent alleen interpretaties, er is geen uiteindelijke nastrevenswaardige waarheid. Wat eind vorige eeuw nog optimistisch door een Amerikaanse filosoof 'de conversatie van de mensheid' werd genoemd als model voor filosofie, is geperverteerd door het absolutisme van het slachtofferdenken. Zo lijkt iedereen zijn eigen waarheid te hebben, maar wordt opponenten de mond gesnoerd.

De recente uitnodiging aan Samidoun-kopstuk Mohammed Khatib om op de Radboud Universiteit te spreken is een voorbeeld. Iedereen moet zijn verhaal kunnen houden. Ook het antisemitisme mag deelnemen aan de 'conversatie'. Dat het antisemitisme met veel geweld binnendringt in de 'discussie' was dan weer niet voorzien in de 'conversatie'.

Suïcidaal opportunisme noemt O'Neill dit verbond van links met de islamisten. Joodse docenten blijven veelal thuis omdat ze niet veilig zijn op de universiteit. Voor hen is er geen 'safe space'. En geen 'inclusion'.

Brendan O'Neill, ***After the Pogrom, 7 October, Israel and the crisis of civilization****, Spiked Ltd, 2024.*

Brendan O'Neill is de politiek commentator van Spiked in Londen. Hij heeft een

wekelijkse podcast, 'The Brendan O'Neill Show'. Eerder besprak ik zijn boek A Heretic's Manifesto.

***Arie Graafland** is emeritus-hoogleraar aan de TU Delft. Hij schrijft regelmatig voor Wynia's Week, vooral over non-fictie boeken.*

Wynia's Week verschijnt nu drie keer per week!** De groei en bloei van Wynia's Week is te danken aan de donateurs.* ***Doet u al mee? Doneren kan op verschillende manieren. Kijk HIER. Hartelijk dank!